

[Krag.]

Rod, og den højtærede Statsminister har jo i sin Tale forleden i hele dette Spørgsmaal afrustet. 1929 er ikke 1926 eller 1927, siger han, og Midlerne, som den Gang foresloges bragt i Anvendelse, skal foreløbig stilles paa Rustkammeret. Og jeg tror, at Erhvervs-livet særdeles godt kan vente. Det har jo vist, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Elgaard og flere har redegjort for, at det ud-mærket var i Stand til ved Udvikling af alle Evner og Kræfter at arbejde sig gennem Vanskelighederne. Og jeg tror saa meget mere, at det godt kan vente, som det intet har at haabe af de Arkana, Regeringen vil indgive det, men snarere har at frygte for den politiske Udsigt, som Flertallet har aabnet. Ikke desto mindre ved vi, at Arbejds-løsheden nu skal effektivt bekæmpes, og at offentlige Arbejder, som afpasses efter Konjunkturf forholdene, skal sættes i Gang, og Statsministeren har jo henvist til, hvad der i saa Henseende fandtes paa Finans-loven. Jeg siger, at overfor selve denne Kæmpeopgave er det, der her er peget paa, de reneste Petitesseer, og naar jeg tænker paa, hvorledes og i hvilket Omfang man stillede Krav til offentlige Arbejders Igang-sættelse til Bekæmpelse af Arbejds-løsheden i Aarene 1920—24, synes jeg rigtignok, at de Herrer skulde tale saa sagte om det, de her har stillet op.

Men naturligvis, vi erkender, at den tidligere radikale Fører Ove Rode i denne Sag havde fuldstændig Ret, og jeg ved ikke, om det radikale Venstre har faaet en anden Opfattelse end den, der i sin Tid var hans, da han talte paa det bekendte Møde i Hel-singør og til Socialdemokratiets Rædsel meddelte, at de Radikales Opfattelse var, at man ikke gennem offentlige Arbejder virkelig effektivt kunde bekæmpe Arbejds-løsheden, kun mildne den. Og nu var det jo virkelig ganske rart, saasom man kun har haft offentlige Arbejder til faa Millioner at pege paa, at faa at vide, paa hvilken Maade denne Politik, som nu skal føres efter rene Linier, og bag hvilken der staar et enigt Ministerium, som har sat sig som sin Hovedopgave at løse Beskæftigelses-problemet, skal føres. For det skal vel ikke være de saakaldte Blændværksmillioner — jeg beder undskylde Udtrykket, det er ikke min Opfindelse —, som skal præsente-res. Maaske skal det være de Radikales Krav om, at der nu skal føres en effektiv Frihandelspolitik til Billiggørelse af Pro-duktionen — det var jo de Radikales Ho-vedvisning til Opgavens Løsning. Jeg synes, det vilde være meget ønskeligt her

at faa at vide, om ogsaa paa dette Punkt den store har bøjet sig for den lille, om det er paa det rene Frihandelsprincips Grund, vi skal arbejde os ud af Vanskelighederne i den kommende Tid under de Radikales Førerskab. Jeg synes, det vilde være meget ønskeligt at faa at vide, om Socialdemokra-tiet paa Grundlag af denne Læresætning vil gaa den kommende Vinters Arbejds-løshed i Møde, om det er med den, man vil møde Fagforbundene, naar deres Repræsen-tanter i Vinterens Løb, hvad utvivlsomt vil blive Tilfældet, tropper op og stiller deres Krav.

Man er klar over fra det ærede radikale Venstres Side, at Produktionens Billig-gørelse er en Hovedfaktor i Beskæftigelses-problemet; det er ganske den samme Op-fattelse, som vi har. Man kræver derfor en klar Frihandelspolitik gennemført. Der-til kan de absolut paaregne vor Støtte. Er det ad den Vej, man vil sætte ind, ja, saa skal man finde Tilslutning fra Venstres Side, men vi maa bare bede om at faa Besked. Vinteren er nær, Dagene kortnes, Arbejds-løshedstallene stiger, alle de Van-skeligheder, som vi har oplevet i de fore-gaaende Aar, vil — vi har Lov til at haabe maaske i formindsket Maalestok — komme igen. Jeg synes, at det Ministerium, som kom til Magten paa Løftet om Bekæm-pelsen af Arbejds-løsheden, paa Løftet om Løsning af Beskæftigelsesproblemet, kan ikke staa her nu et halvt Aar efter Mini-steriets Dannelse ganske blankt uden at kunne give nogen som helst Redegørelse for, ad hvilke Veje det vil søge frem. Bund-uenige i den Sag har de hidtil været. Det var jo paa dette Spørgsmaal, den store Revne opstod, som førte til Decemberval-get i 1926. Jeg synes, at Regeringen skyl-der Tinget Oplysning om, hvorvidt denne Revne er helet, om der bag Beskæftigelses-problemet staar et enigt Ministerium, og jeg synes, den skylder os Redegørelse for, ad hvilke Veje den vil føre Udviklingen fremad til Løsning af den Opgave, som den selv har betegnet som sin Hovedopgave.

Nu maa jeg tilstaa, at jeg venter op-rigtig talt ikke, at man vil imødekomme dette Ønske. Jeg gør det ikke, fordi man jo er saa heldig at have en Kommission eller et Udvalg, eller hvad det nu hedder, som skal behandle denne Sag, en Kommission, et Udvalg, som har faaet akkurat den samme Opgave, som talrige Kommissioner har beskæftiget sig med lige siden 1920, og som det jo i Sandhed var forbavsende, at denne Regering maatte gribe til, den Regering, der ved Forslag paa Rigsdagens Bord i for-